

lade sig holde til Lydighed og Orden og altsaa ikke kunne holdes til Lydighed og Orden ved Hjælp af de sædvanlige Straffe. Disse Personer ned sættes nu for Tiden i de Meniges 2den Klasse og straffes med Nottingslag. Afstafte vi nu Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og Nottingslag, er det gienlykt, at vi maa have et andet Middel i Stedet derfor. Det er nemlig en given Sag, at denne Klasse Personer ikke vil forsvinde, fordi vi give en ny Straffelov, og her er altsaa Spørgsmaal om, hvorledes man skal forholde sig overfor dem. Der har været debatteret meget frem og tilbage; dette Spørgsmaal har i Udvalget fremkaldt en hel Række Forslag, indtil man tilsidst er bleven staaende ved det, som nu fremtræder i Endringsforslaget under Nr. 7. Med Hensyn til dette Forslag maa jeg tillade mig at gjøre en Bemærkning for mit personlige Vedkommende. Det er kun med en vis Betænkelse, at jeg har sluttet mig dertil, men det er nærmest sket, fordi jeg ikke med Sikkerhed kunde gjøre nogen Indvending derimod; men jeg kan ikke negte, at jeg har en Formodning om, at der med Hætte vil kunne gjøres Indvendinger derimod. Naar man nemlig faar Bemyndigelse til at fjerne den Slags Folk fra deres Afdelinger, men man skal beholde dem under Krigsmagten uden dog at maatte samle dem i nogen Straffeafdeling, hvorledes skal man saa kunne være istand til at anbringe dem? Man kan dog ikke lade hver af dem blive fulgt af en Underofficer, som skal passe paa ham, og man kan dog heller ikke flytte dem over til en anden Afdeling, thi saa gjøres de der samme Fortræd som i den Afdeling, de fjernes fra. Det forekommer mig derfor, at man let vil komme i Forlegenhed med dem. Det er egentlig af Hensyn dertil, at jeg i Virkeligheden synes bedre om det Forslag, som er optaget i Betænkningen — det findes i Tillæg B. Sp. 190 — 91 — og som gaar ud paa helt at fjerne dem fra Krigsmagten, men samtidig at sætte dem i en Evangarbeitsanstalt. Jeg indrømmer een Ting, nemlig at der kan gjøres nogen Indvending imod at jende dem til en kommunal Anstalt, og jeg skal villig indrømme, at hvis man kunde enes om isædsetfor dette at indrette en militær Evangarbeitsanstalt, hvor man kunde have disse Personer, som det ikke har været muligt at gøre ved Afdelingerne, saa vilde det efter min Mening være den bedste Løsning af Spørgsmaalet. Jeg skal imidlertid lade dette Spørgsmaal staa hen, idet jeg i saa Henseende skal nøies med at udtrykke min Tvivl. — Efter de Udtalelser, som vi hørte fra det ærede Medlem for Præsts Amt's 5te Valgkreds (Nødt), finder jeg mig foranlediget til ogsaa at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Forslagets § 121. Naar det ærede Mindretal i sin Betænkning har udtalt, at det var urigtigt, at det Urdødelighedstegn, som omtales i denne

Paragraf, kræves af Soldaterne ligeoverfor Befalingsmænd og Overordnede som Privatmænd, tror jeg rigtignok, at Modstanden mod at stæffe os en brugelig Redaktion af denne Paragraf væsentlig beror paa en Misforstaaelse af den militære Respekts Betydning. Jeg maa derfor bede udbeskyldt, at jeg her med et Par Bemærkninger berører, hvad der egentlig principielt er Betydningen af den militære Respekt. Naar man vil komme til en rigtig Erkendelse deraf, maa man gaa ud fra den militære Lydighedspligt, Subordinationen. Det er jo Noget, som Alle ere enige om, at militær Lydighedspligt maa der nødvendigvis være — det er aldeles nødvendigt. Men nu er det dernæst klart, at skal det kunne lykkes at have en saadan Mand i Hæren, at de paagældende Underordnede villig bøj sig i Lydighed, maa der stilles visse Fordringer til de Overordnede. Der maa stilles Fordringer til dem i Retning af, at de skulle have gjort sig værdige til en vis Agtelse. Dette findes anerkjendt gennemgaaende paa mangfoldige Punkter i nærværende Udkast til en Straffelov. Der stilles den Fordring til de Foresatte, at de skulle bruge deres Myndighed, men ikke misbruge den. Det hedder i § 158, at de skulle være i Besiddelse af Mod og mandig Bestemthed, og at de ikke maa lade det mangle paa tilbørlig Indsigt til rigtig Bedømmelse af indtrædende Forhold. Der gaas endnu videre, der stilles Fordringer til dem ogsaa med Hensyn til deres private Liv; man behøver blot at gennemlese § 184, for at blive opmærksom derpaa. Det er nødvendigt, at disse Fordringer stilles til de Overordnede; thi, hvis ikke de Overordnede ere i Besiddelse af de Egenskaber, som kræves, vil det ikke være menneskelig muligt at forlange Agtelse og Lydighed overfor dem fra de Underordnede. Jeg tror, at hvad jeg har sagt, vil blive indrømmet af Alle; men skal saa den Overordnede være i Besiddelse af en vis Agtelse, saa maa det ogsaa kræves, at den Underordnede ikke kan ødelægge den. Naar man nu imidlertid opstiller et saadant Forslag som det, at det skulde staa den Underordnede frit for, naar den Overordnede ikke var i Uniform, da at hilse eller undlade at hilse, og saaledes altsaa at udøve en Kritik over, eller, om jeg saa maa sige, en Dom over sin Overmand, saa vilde dette jo absolut komme til at virke nedbrydende paa Agtelsen. Enhver vil indrømme, at dette er Noget, som paa ingen mulig Maade kan gaa an. Skulde altsaa Paragrafen blive staaende saaledes, som den er redigeret i Udkastet, og hvori det hedder: „den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtfuld Agtpaaagivenhed undlader at vise sin Overmand, naar denne er i Uniform, de befalede Tegn paa Urdødelighed, straffes med Fængsel i første Grad“, saa maatte det utvivlsomt være en nødvendig Følge deraf, at det blev forbudt den Overordnede at vise sig undtagen i Uniform. Jeg skal derfor for mit